

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Pekárka a přísedících Ing. Ladislavy Musilové a Františka Bumby v hlavním líčení konaném dne 27. 9. 2021 v Táboře,

takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], okres [obec], trvale bytem [adresa], adresa pro doručování [ulice a číslo], [obec], okres [obec],

je vinen, že

v době nejméně od roku 2006 nejméně do roku 2015, v [adresa], okres [okres], v [obec], ul. [adresa] a na ul. [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa], okres [obec], a jinde, v úmyslu uspokojit svou sexuální potřebu, dceru své družky [jméno] [příjmení], narozenou [datum], kterou byl oslovován „tati“, od cca sedmi let jejího věku pod záminkou, že si spolu budou hrát, v prostorách bytů či v domě, kde momentálně díky častému stěhování bydleli, poškozenou opakovaně v mnoha případech, osahával a líbal na prsou, zasouval jí prsty do přirození a nutil ji třít mu pohlavní úd až do ejakulace, a takového jednání se dopouštěl v pozdějším věku poškozené cca od jejích 13 let i přes její odpor, kdy pak byl z jejího případného odmítání rozčilený a minimálně ve dvou případech jí proto dal facku, a dále jí opakovaně vyhrožoval, že pokud se s ním nebude sexuálně stýkat, což v té době již požadoval prakticky denně, opustí rodinu, která na něm byla ekonomicky závislá, a ona s bratrem nebude moci žít u své matky, a dále, že její matce řekne, že jej sváděla, a protože se poškozená splnění těchto výhrůžek obávala a nechtěla uvrhnout rodinu do finanční nouze nebo o rodinu přijít, sexuální praktiky obviněného po celou dobu i přes vyjádřený odpor snášela, přičemž obviněný takto jednal přesto, že mu věk tehdy nezletilé poškozené byl dobře znám, a ve svém jednání pokračoval

dokonce i poté, co se poškozené narodilo dítě, vyhledával ji doma, kam ji chodil navštěvovat, osahával ji přes její nesouhlas mezi nohama a dožadoval se na ní sexuálního kontaktu,

tedy

- jiného úmyslně násilím donutil k pohlavnímu styku zneužívaje jeho bezbrannosti, čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží dílem na dítěti mladším patnácti let,
- úmyslně ohrozil rozumový citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že ho svedl k nemravnému životu, a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu,

čímž spáchal

- zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první a druhá, odst. 2 písm. a), b), dílem odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,
- přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.

Podle § 84 trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 5 (pět) let s tím, že se nad obžalovaným vyslovuje dohled.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře podala dne 22. 7. 2021 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře obžalobu na [jméno] [příjmení] pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první a druhá, odst. 2 písm. a), b), dílem odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, jichž se měl dopustit skutkem spáchaným tím, že

v době nejméně od roku 2006 nejméně do roku 2015, v [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa] a na ul. [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa], okres [obec], v [anonymizováno] [obec], ul. [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa], okres [obec], v [obec], ul. [adresa], okres [obec], a jinde, v úmyslu uspokojit svou sexuální potřebu, dceru své družky [jméno] [příjmení], [datum narození], kterou byl oslovován, „tati“, od cca sedmi let jejího věku pod záminkou, že si spolu budou brát, v prostorách bytů či v domě, kde momentálně díky častému stěhování bydleli, poškozenou opakovaně v mnoha případech, osahával a líbal na prsou, zasouval jí prsty do přirození a nutil ji třít mu pohlavní úd až do ejakulace, a takového jednání se dopouštěl v pozdějším věku poškozené cca od jejíh 13 let i přes její odpor, kdy pak byl z jejího případného odmítání rozčilený a minimálně ve dvou případech jí proto dal facku, a dále jí opakovaně vyhrožoval, že pokud se s ním nebude sexuálně stýkat, což v té době již požadoval prakticky denně, opustí rodinu, která na něm byla ekonomicky závislá, a ona s bratrem nebude moci žít u své matky, a dále, že její matce řekne, že jej sváděla, a protože se poškozená splnění těchto vyhrůžek obávala a nechtěla uvrhnout rodinu do finanční nouze nebo o rodinu přijít, sexuální praktiky obviněného po celou dobu i přes vyjádřený odpor snášela, přičemž obviněný takto jednal přesto, že mu věk tehdy nezletilé poškozené byl dobře znám, a ve svém jednání pokračoval dokonce i poté, co se poškozené narodilo dítě, vyhledával ji doma, kam ji chodil navštěvovat, osahával ji přes její nesouhlas mezi nohama a dožadoval se na ní sexuálního kontaktu.

2. V rámci hlavního líčení, které bylo konáno u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře dne 21. 9. 2021, po přednesení obžaloby státní zástupkyní, navrhl obžalovaný

uzavření dohody o vině a trestu. Stanovisko státní zástupkyně k dohodě, kterou obžalovaný prezentoval písemnou formou ještě před konáním hlavního líčení, bylo negativní.

3. V reakci na negativní stanovisko státní zástupkyně obžalovaný sdělil, že je ochoten učinit prohlášení viny ve smyslu § 206c trestního řádu. V kontextu tohoto návrhu soud poučil obžalovaného dle ust. § 206c odst. 6 a 7 trestního řádu o tom, jaké důsledky případné prohlášení viny má, zejména jej poučil o tom, že soud může rozhodnout, že v rozsahu přijatého prohlášení viny nebude provádět dokazování, dále o tom, že přijaté prohlášení viny nelze odvolat a skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat opravným prostředkem.

4. Obžalovaný po konstatování, že poučení porozuměl, ve smyslu § 206c odst. 1 trestního řádu výslovně prohlásil, že je vinným jednáním popsaným v obžalobě státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 22. 7. 2021, č.j. 2 KZV 9/2020-231 a souhlasí s popisem skutku i s právní kvalifikací v obžalobě uvedenou. Obžalovaný dále uvedl, že toto prohlášení činí dobrovolně a bez nátlaku a jsou mu dostatečně známy důsledky prohlášení. K dotazu soudu státní zástupkyně podle § 206c odst. 3 trestního řádu uvedla, že navrhuje prohlášení viny obžalovaného přijmout.

5. Jelikož soud nezjistil žádné skutečnosti (§ 206c odst. 5 trestního řádu), které by přijetí prohlášení viny obžalovaným bránily, rozhodl usnesením podle § 206c odst. 4 trestního řádu a přijal v trestní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře pod sp. zn. 18 T 3/2021 prohlášení viny obžalovaného [jméno] [příjmení] ohledně skutku dle obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 22. 7. 2021, č.j. 2 KZV 9/2020-231, pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první a druhá, odst. 2 písm. a), b), dílem odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Současně soud s odkazem na ust. § 206c odst. 6 trestního řádu rozhodl, že ohledně tohoto skutku nebude provedeno dokazování a dokazování bude provedeno pouze ve zbylém rozsahu.

6. V další části hlavního líčení soud v návaznosti na prohlášení viny obžalovaným směřoval dokazování zejména k posouzení poměrů pachatele a povahy jím spáchané trestné činnosti, tj. skutečností podstatných při rozhodování o druhu a výměře trestu. V návaznosti na to byly provedeny důkazy výsledkem obžalovaného, znalce PhDr. Mgr. Libora Pytla a byly konstatovány listinné důkazy, zejména opis rejstříku trestů, výpis z centrální evidence stíhaných osob, opis z evidence přestupků a dále obsah spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 1 T 94/2020.

7. Obžalovaný [jméno] [příjmení] ke svým osobním poměrům uvedl, že je ve starobním důchodu, pracovní činný není, jeho měsíční příjem sestává pouze z důchodu, který činí 9 700 Kč. Žije sám, výživovací povinnost k dětem nemá. V současné době není stíhán pro jiný trestný čin či přestupek, vlastní řidičský průkaz, bydlí v městském bytě. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že se léčí s vysokým krevním tlakem, bere medikamenty a na kontroly dochází k lékaři jednou za 14 dní.

8. Znalec z oboru zdravotnictví se specializací psychologie dětí, mládeže a dospělých PhDr. Mgr. Libor Pytel uvedl, že předmětem znaleckého posudku bylo vyšetření duševního stavu poškozené [jméno] [příjmení]. Znalec dospěl k závěru, že osobnost posuzované je v současné době hůře strukturovaná. Momentálně je její psychika do značné míry ovlivňována posttraumatickým prožíváním, které však není možné přiřadit konkrétním událostem v jejím životě. V současné době jsou jejími nejvýraznějšími obrannými reakcemi principy agování a stažení se. Tento systém může však někdy vést až k impulzivnímu jednání. Frustrace nedostatku úspěchu jen posiluje tyto sklony. V počátku vztahu vnímala poškozená osobnost obžalovaného jako podpůrnou a výchovnou, posléze i spolupracující, a tedy odpovědnou za jeho podíl na své výchově. V pozdějším stádiu vztahů pak začaly (i v souvislosti vyšetřovaných událostí) převládat ambivalentní pocity ovlivnění i občasnými dárky. Eskalaci vztahů v době dospívání však začaly převládat pocity obav z nevyhovění, především v důsledcích materiálního charakteru. V současné době je zřejmý

jednoznačný odstup bez významných hostilních projevů, spíše moralizujícího charakteru. Převažujícím prvkem motivace poškozené k podání výpovědi je moralizující hledisko s přihlédnutím k subjektivnímu společenskému hodnocení nevhodnosti takového chování. Dalším motivačním faktorem je snaha o vypořádání se s minulostí, ke které zaujímá i ve vztahu k vlastnímu sebehodnocení negativní postoje. Současný psychický stav poškozené z hlediska hodnot schopností recepce, retence i reprodukce je plně zachován. V kontextu minulých událostí, které zasahují do raného věku, je však nezbytné tyto informace pojímat ve vztahu k jejím dětským schopnostem, míře fabulací i běžné funkce zapomínání. V současném psychickém stavu poškozené se projevuje mnoho znaků souvisejících s hodnocením posttraumatického stresového syndromu. Avšak z událostí popisovaných v rámci anamnéz posuzované, i z hlediska velkého časového odstupu, nelze tento stav přisuzovat pouze vyšetřované události.

9. Následně bylo znalci předestřeno, že nyní posuzovaného jednání se obžalovaný dopustil v časovém rozmezí let 2006 až 2015 (trestní oznámení bylo poškozenou podáno v roce 2020) a z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 11. 2020, č.j. 1 T 94/2020-146, je zřejmé, že citovaným rozsudkem byl uznán vinným již odsouzený [jméno] [příjmení], který se ve vztahu k poškozené [jméno] [příjmení] dopustil zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž tyto trestné činy spáchal v časovém rozmezí od června 2015 do 15. 12. 2015. Znalec byl dotázán, lze-li tyto prožité události ve vztahu k současnému psychickému stavu poškozené porovnat a identifikovat. Znalec PhDr. Mgr. Libor Pytel uvedl, že pokud byla poškozená v dětských letech vystavena podobným aktivitám, pro které je stíhán obžalovaný, tak její vnímání vytváření partnerského vztahu bylo již narušeno tím prvotním stavem a nastaly problémy i s následným partnerem, soužití s ním bylo rovněž problematické. Z hlediska hodnocení posttraumatické stresové poruchy jako takové, tak většinou z 90 % u dospělých lidí dopad, resp. důsledek posttraumatické stresové poruchy se projevuje cca do půl roku po nějakém problému. Samozřejmě problematičtější je vnímání dítěte, ale zde by muselo předcházet psychologické vyšetření v rámci dětského věku a posléze by bylo možno v rámci rozvoje dynamiky osobnosti posoudit, jaký vliv tam byl či nebyl, tzn. zda dopady na psychiku poškozené byly v přímé souvislosti s jednáním obžalovaného nebo v souvislosti s jinou trestní věcí. Časový odstup oznámení události poškozenou od doby spáchání skutku je spíše otázkou dozrání osobnosti, přičemž nejdůležitější motivací poškozené byla moralizace toho, aby se zabránilo případnému konání ve vztahu k jiným osobám.

10. K žádosti obhájkyne byla dále se souhlasem procesních stran přečtena výpověď poškozené z přípravného řízení ze dne 12. 5. 2021, kde uvedla, že v době, kdy žila s obžalovaným v jedné domácnosti, jej vnímala jako otce, začala mu sama říkat táto. Od doby, kdy celou událost nahlásila, tak se nestýkají ani se nekontaktují. Pořád je to pro ni její otec a děda jejich dětí, změnilo se pouze to, že se nestýkají a nevidají. I přes to všechno je to pro ni táta.

11. Z popisu rejstříku trestů bylo k osobě obžalovaného zjištěno, že byl celkem třikrát soudem projednáván, přičemž Okresní soud v Písku rozhodnutím ze dne 4. 5. 1976, sp. zn. 2 T 33/76, mu za trestný čin dle § 132 odst. 1 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb. uložil podmíněný trest odnětí svobody a ve zkušební době podmíněného odsouzení se osvědčil. Rozhodnutím Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 10 T 40/2004, byl obžalovaný uznán vinným trestným činem neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 249a odst. 2 trestního zákona a byl mu uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 50 hodin, který vykonal dne 31. 1. 2005. Poslední odsouzení bylo vysloveno Okresním soudem v Táboře dne 26. 7. 2005, sp. zn. 2 T 98/2005, pro trestné činy krádež podle § 247 odst. 1 písm. a), resp. podle § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona, kdy mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců se zkušební dobou, ve které se dne 30. 10. 2007 osvědčil. Z výpisu centrální evidence stíhaných osob vyplývá, že od posledního odsouzení citovaného shora nebyl

obžalovaný dále trestně stíhán a z obsahu evidence přestupků vyplývá, že nebyl projednáván v přestupkovém řízení.

12. Pro úplnost soud dodává, že v přípravném řízení byly dále zpracovány znalecké posudky, a to znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie MUDr. Janem Tučkem (odvětví psychiatrie), resp. Mgr. Václavem Šnorkem (specializace klinická psychologie) a dále znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie Doc. MUDr. Jaroslava Zvěřiny, CSc., přičemž z těchto znaleckých posudků mimo jiné vyplývá, že u obžalovaného nebyla přítomna sexuální deviantní motivace jeho jednání a rozpoznávací i ovládací schopnosti obžalovaného byly plně zachovány. Znalci u obžalovaného nenavrhlí z hlediska sexuologického ani psychiatrického uložení ochranné léčby sexuologické ani psychiatrické.

13. V kontextu prohlášení viny obžalovaným [jméno] [příjmení], které soud s ohledem na okolnosti případu a vyjádření státní zástupkyně přijal, bylo dokazování směřováno zejména k rozhodování o druhu a výměře trestu. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud vycházel z povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, přihlédl k osobním, rodinným a majetkovým poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy (§ 39 odst. 1 trestního zákoníku). Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, mírou zavinění a pohnutkou (§ 39 odst. 2 trestního zákoníku).

14. Je nutno předeslat, že státní zástupkyně v závěrečné řeči navrhla uložit obžalovanému dle § 185 odst. 3 trestního zákoníku, tzn. v rozmezí trestní sazby od 5 do 12 let, úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby, pro jehož výkon by byl obžalovaný zařazen podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku do věznice s ostrahou. Naopak obhájkyň obžalovaného měla za to, že účel trestu bude naplněn trestem odnětí svobody, který bude podmíněně odložen, to znamená trestem, který by byl uložen pod spodní hranicí trestní sazby s dlouhou dobou zkušební. V kontextu písemného návrhu dohody o vině a trestu, který před konáním hlavního líčení učinil obžalovaný prostřednictvím své obhájkyň, je zřejmé, že bylo navrhováno mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby.

15. V trestní věci obžalovaného [jméno] [příjmení] dospěl soud z níže uvedených důvodů k závěru, že jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody dle § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

16. Je třeba zdůraznit, že prohlášení viny ve smyslu § 206c trestního řádu apriori neznámá, že soud bude vždy postupovat podle § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a sníží trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby stanovené trestním zákoníkem. Neopomenutelným předpokladem pro aplikaci ust. § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku je zhodnocení poměrů pachatele a povahy spáchané trestné činnosti a na podkladě takového posouzení založený závěr, že lze vzhledem k právě uvedeným okolnostem dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. Možnost nápravy mírnějším trestem přitom musí vycházet z poměrů pachatele i povahy spáchané trestné činnosti kumulativně. Poměry pachatele představují takové jeho osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry, jež nesouvisí přímo se spácháním trestného činu, a které existují v době, kdy má být rozhodováno o trestu a vztahují se k hodnocení osoby pachatele jako objektu trestu. Význam těchto okolností je nutno vždy posuzovat z hlediska trestu, který má být uložen konkrétnímu pachateli. Součástí posouzení poměrů je i vyhodnocení bezúhonnosti obžalovaného či naopak závěr o relevantnosti jeho předchozích odsouzení. Povahu trestného činu určují především zákonné znaky skutkové podstaty, která byla trestnou činností naplněna (zejména druh a význam porušeného nebo ohroženého zájmu chráněného trestním zákonem, jednání charakterizující objektivní stránku trestného činu, forma zavinění), a dále též konkrétní

okolnosti, za nichž byl trestný čin spáchán (způsob provedení činu, pohnutka, záměr nebo cíl pachatele, míra jeho zavinění, existence polehčujících a přitěžujících okolností).

17. Pokud jde o povahu spáchaných trestných činů, je potřeba zdůraznit, že je nezpochybnitelná vysoká společenská škodlivost jednání, jehož se obžalovaný v této posuzované věci dopustil. Obžalovaný se dopustil těchto trestných činů vůči osobě, která jej od raného věku považovala a prakticky do současné doby považuje za svého otce a měla v něho plnou důvěru. Doba, po kterou se obžalovaný jednání dopouštěl (od roku 2006 do roku 2015), taktéž společenskou škodlivost jeho jednání podstatně zvyšuje. Z časového vymezení skutku je dále predestinováno, že jednání, které obžalovaný páchal, nebylo jednorázové, navíc tohoto činu se vůči poškozené dopouštěl od jejího již útlého věku, tj. od 7 let. Není pochyb o tom, že u poškozené došlo k mimořádně závažnému zásahu do jejích osobnostních práv, mimo jiné do práva na svobodu rozhodování v sexuální oblasti. Ze znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, specializace psychologie dětí a mládeže vyplynulo, že v psychickém stavu poškozené se projevuje mnoho znaků souvisejících s hodnocením posttraumatického stresového syndromu. Byť vzhledem k jinému protiprávnímu jednání, jehož obětí byla poškozená ze strany další osoby, a které neslo znaky druhově totožné trestné činnosti, nelze přesně identifikovat, v důsledku kterého konkrétního jednání poškozená psychickými problémy jakou měrou trpí, je nepochybné, že jednání obžalovaného na ni mělo negativní vliv a zasáhlo do života poškozené mimořádně hrubým, nežádoucím a zcela neakceptovatelným způsobem. Jednání obžalovaného mělo a i nadále může mít na poškozenou nepříznivý dopad v jejím budoucím životě a je způsobilé u ní vyvolat nebezpečí deformace běžného vývoje vnímání sexuality a negativně ovlivnit vytváření její identity. Lze tedy uzavřít, že skutek, jehož se obžalovaný dopustil, vykazuje vysokou společenskou škodlivost a bylo tedy zcela nezbytné, aby soud velmi pečlivě vážil, zda benevolenci ust. § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve prospěch obžalovaného využije. Pokud soud dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby, měla na toto rozhodnutí zásadní vliv doba, která uplynula od spáchaní posuzované trestné činnosti (2015) do okamžiku rozhodnutí soudu (více jak 6 let). Je nepochybné, že doba, která uplynula od spáchaní skutku, výrazným způsobem snižuje výchovnou složku trestu a dále je nutno dodat, že v průběhu této doby (od spáchaní skutku do rozhodnutí soudu) vede obžalovaný zcela řádný a bezúhonný život, jak bylo zjištěno šetřením k jeho osobě. Součástí posouzení poměrů obžalovaného bylo i vyhodnocení jeho bezúhonnosti, přičemž soud se zabýval i předchozími odsouzeními obžalovaného. Předchozí trestní postihy dle názoru soudu nemají natolik negativní vliv, aby znemožnily postup dle § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Výše citovaná odsouzení v případě obžalovaného byla vyslovena před více než 16 roky, navíc se jednalo o trestnou činnost nikoli stejného či obdobného charakteru, pro kterou je obžalovaný posuzován nyní. V případě těchto odsouzení se jednalo o trestnou činnost malé společenské škodlivosti a obžalovanému byly ukládány výchovné tresty, ať již podmíněně odložené či v jednom případě trest obecně prospěšných prací. Ve zkušebních dobách podmíněného odsouzení se obžalovaný osvědčil a trest obecně prospěšných prací vykonal. Lze tedy uzavřít, že předchozí odsouzení nemají natolik nežádoucí vliv, aby znemožnily aplikaci ust. § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Nikoli nepodstatný vliv představují i osobní poměry obžalovaného, který je v současné době starobním důchodcem a trpí poměrně závažnými zdravotními problémy.

18. Obžalovanému je namíště ukládat trest úhrnný za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, jelikož je odsuzován za dva trestné činy, byť přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku je veskrze marginální ve světle tzv. hlavního trestného činu, tj. zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku. Po zvážení všech okolností případu dospěl soud k závěru, že k nápravě obžalovaného postačuje trest kratšího trvání, než jaký je stanoven v trestní sazbě podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku (5 až 12 let). Obžalovanému byl uložen za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 84

trestního zákoníku a § 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let, s tím, že nad obžalovaným byl vysloven dohled. Soud má za to, že takový druh a výměra trestu jsou způsobilé dosáhnout nápravy obžalovaného, přičemž vyslovený dohled dle § 84 trestního zákoníku, který bude sloužit k tomu, aby chování obžalovaného bylo zvýšeně sledováno a kontrolováno, významně zasáhne do života obžalovaného podstatně pozitivnějším způsobem, než případně uložený trest spojený s přímým omezením jeho osobní svobody.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze cestou soudu podepsaného.

Odvolání má odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve čtyřech vyhotoveních.

Tábor 27. září 2021

JUDr. Robert Pekárek
předseda senátu